

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku Szkoły Głównej [...] w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanej E. F. B.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 stycznia 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Szkoły Głównej [...] w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r. oddalił apelację Szkoły Głównej [...] w W. (dalej jako S.G [...]. lub płatnik składek) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 marca 2016 r. oddalającego odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. z dnia 8 kwietnia 2015 r., stwierdzającej, że zainteresowana E. F. B. , jako zleceniobiorca u płatnika składek, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie

od dnia 9 września 2011 r. do dnia 8 lipca 2012 r., od dnia 21 września 2012 r. do dnia 28 lipca 2013 r., od dnia 19 października 2013 r. do dnia 9 lutego 2014 r., a także określającej wysokość podstawy wymiaru składek.

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że wykonywanie przez zainteresowaną zawartych w spornych okresach umów o dzieło, których przedmiot został określony jako opracowanie i realizacja autorskiego przedmiotu m.in. „Wprowadzenie do psychologii”, „Psychologia społeczna”, „Psychologia środowiskowa”, „Psychologia biznesu”, w istocie sprowadzało się do ciągu określonych czynności starannego działania zmierzających do osiągnięcia skutku w postaci przeprowadzenia wykładów na uzgodniony temat, zmierzających do przekazania uczestnikom wykładu, jako skutku tych czynności, niezbędnej wiedzy teoretycznej jednak bez gwarancji jej skutecznego przyswojenia i posługiwania się wiedzą z przeprowadzonego wykładu. Zainteresowana nie miała żadnego wpływu na nabycie przez uczestników wykładów przekazywanej wiedzy, osiągnięcie takiego celu nie było objęte treścią postanowień umów, nie stanowiło też przedmiotu świadczenia, gdyż taki rezultat byłby obiektywnie nieosiągalny i dlatego nie może być oceniany i traktowany jako rezultat w rozumieniu art. 627 k.c. Mogła się jedynie zobowiązać do starannego przeprowadzenia wszystkich czynności - prawidłowego przeprowadzenia wykładu - w sposób umożliwiający uczestnikom zaznajomienie się z przedmiotem wykładu. W przypadku każdych zajęć dydaktycznych dobór teorii, metod edukacyjnych, sposobu prowadzenia wykładu itp. jest zindywidualizowany przez osobę wykładowcy, ale nie zmienia to typowej usługi edukacyjnej w umowę rezultatu. Wkład w postaci wysiłku intelektualnego, wymaganego przy każdej pracy umysłowej, jest elementem obowiązku starannego działania. Ułożenie konspektu zajęć jest elementem pracy dużej części wykładowców ułatwiającym prowadzenie zajęć, tak więc przygotowane materiały można uznać jedynie za pomoc naukową, dydaktyczną mającą na celu prawidłowe zrealizowanie wykładów dla studentów studiów niestacjonarnych w określonej umowie liczbie godzin dydaktycznych (130, 65, 75, 40). W żadnym wypadku nie były one przedmiotem spornych umów. Z tego względu Sądy obu instancji uznały, że między stronami doszło do zawarcia umów o świadczenie usług z art. 750 k.c., a zainteresowana z tytułu wykonywania tych umów podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, zgodnie

z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej jako ustawa systemowa).

Płatnik składek w całości zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, wnosząc o jego uchylenie w całości, jak też wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu lub innemu sądowi równorzędnemu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i ustalenie, że zainteresowana w spornych okresach nie podlegała u płatnika składek obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a mianowicie: 1) art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 2 k.c., przez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegające na nieuwzględnieniu zgodnej woli stron, a także przez brak uwzględnienia ustalonych zwyczajów, praktyki uczelnianej oraz zasad współżycia społecznego, co skutkowało uznaniem, że sporne umowy były umowami starannego działania, podczas gdy prawidłowa wykładnia umów winna doprowadzić do wniosku, iż były to umowy o dzieło; 2) art. 353¹ k.c., przez jego niezastosowanie i pominięcie zasady swobody umów rozumianej jako prawo do wyboru rodzaju umowy, na podstawie której ma być wykonywana praca, a także prawa swobodnego ukształtowania stosunku prawnego według własnego przekonania w sytuacji, gdy wyznaczone ustawą granice swobody umów nie zostały przekroczone; 3) art. 627 k.c., przez błędną wykładnię i uznanie, że opracowanie i sporządzenie konspektu wykładu naukowego (autorski konspekt), a następnie wygłoszenie w oparciu o niego cyklu wykładów na jeden określony temat stanowi wykonanie umowy starannego działania, a nie umowy rezultatu, co skutkowało niewłaściwym zastosowaniem powołanego przepisu wyrażającym się w niezakwalifikowaniu spornych umów jako umów o dzieło, czego konsekwencją był obowiązek objęcia zainteresowanej ubezpieczeniem społecznym;

4) art. 6 k.c., przez przypisanie obowiązku ponoszenia ciężaru dowodu skarżącemu, podczas gdy powinien on spoczywać na organie rentowym jako stronie wywodzącej skutki prawne z tytułu podjętej i zaskarżonej decyzji; 5) art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 i art. 13 pkt 2, art. 18 ust. 1 i 3, art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1373 ze zm.) oraz art. 750 k.c., przez błędną wykładnię, chociaż zgodnie z przepisami obu tych ustaw w okolicznościach niniejszej sprawy należałoby stwierdzić obowiązek płatnika w zakresie zgłoszenia i obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, wypadkowego, zdrowotnego osób wykonujących realizację procesu dydaktycznego w oparciu o umowę o dzieło w rozumieniu art. 627 k.c.; 6) art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1231 ze zm.), przez jego niezastosowanie przejawiające się zignorowaniem faktu, że praca stworzona przez zainteresowaną stanowiła utwór, chroniony prawem autorskim; 7) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nieustosunkowanie się do istotnych zarzutów apelacji, tj. w szczególności zarzutu naruszenia art. 6 k.c. polegającego na jego błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnia występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do następujących pytań:

1) czy biorąc pod uwagę panujące dotąd zwyczaje i przyjętą powszechnie praktykę zawierania umów na przygotowanie i realizację wykładu w świetle art. 5 k.c. w związku z art. 86 ustawy systemowej, możliwe jest po pięciu, sześciu latach od dnia zakończenia realizacji umowy zmiany przez organ rentowy jej rodzaju,

2) czy określenie jakiego rodzaju powinny to być umowy, których przedmiotem była specjalistyczna wiedza może nastąpić bez wiedzy specjalisty biegłego w tym zakresie, biorąc pod uwagę, że wiedza przedstawiana na wykładzie dotyczyła osób z wykształceniem wyższym posiadających tytuł licencjata bądź magistra w zakresie inżynierii i nie dotyczyła wiedzy powszechnie znanej na poziomie ogólnodostępnym;

3) czy ocena rodzaju umowy i ich rezultatów z zakresu wiedzy zdobywanej na studiach podyplomowych bądź doktoranckich może być dokonywana przez organy ubezpieczeń społecznych bez posłużenia się wiedzą biegłych specjalistów w tym zakresie;

4) czy w kontekście art. 6 k.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w zakresie w jakim organ rentowy zakwestionował płatnikowi składek rodzaj zawartej przez niego umowy, której przedmiotem było: „Wprowadzenie do psychologii”, „Psychologia społeczna”, i organ ten nie przeprowadził, żadnego dowodu w sprawie, w tym nie powołał biegłych z tych specjalności mógł wywodzić skutki prawne ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zmiany rodzaju umowy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest m.in. istotne ograniczenie dostępności tegoż środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli

prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183). Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Podkreślenia wymaga, że za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga, obok sformułowania zagadnienia prawnego, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). Wypada również dodać, że w przypadku, gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już

stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w żadnym zakresie wymienionych wyżej warunków nie spełnia. Zagadnienie ujęte w punkcie pierwszym było już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa Sądu Najwyższego, który jednolicie przyjmuje, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza podleganie ubezpieczeniu społecznemu, może - bez względu na nazwę umowy i jej postanowienia wskazujące na charakter stosunku prawnego, którym strony zamierzały się poddać - ustalić rzeczywisty jego charakter i istniejący tytuł ubezpieczenia. Ustalenie, że między stronami umowy o dzieło zachodzą stosunki polegające na wykonywaniu za wynagrodzeniem usług odpowiadających umowom nazwanym, zdefiniowanym w art. 734 i art. 758 k.c. lub właściwych umowom, do których - stosownie do art. 750 k.c. - stosuje się przepisy o zleceniu, nakazuje wydanie decyzji na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 z zastosowaniem art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 13 pkt 2 ustawy systemowej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2014 r., II UK 454/13, LEX nr 1495840; z dnia 1 lutego 2017 r., I UK 81/16, LEX nr 2242159; z dnia 10 stycznia 2017 r., II UK 518/15, LEX nr 2209108; z dnia 13 stycznia 2016 r., III UK 53/15, LEX nr 1984624). Ocena umowy z punktu widzenia art. 353¹ k.c. wymaga więc skutecznego zaprzeczenia przez organ ubezpieczeń społecznych, że układając swą relację w formie umowy o dzieło, strony ustaliły ją w sposób odpowiadający właściwości tego stosunku prawnego, i wykazania, że łączył je inny stosunek prawny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2018 r., II UK 481/17, dotychczas niepublikowane, z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 515/17, LEX nr 2594056 i powołane tam orzecznictwo).

Należy także zauważyć, że ocena spornych umów dokonana przez organ rentowy, jak i Sądy obu instancji na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń stanu faktycznego, którego nie zakwestionował skarżący w skardze kasacyjnej, jest zbieżna z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, który wielokrotnie podkreślał, że umowa o dzieło należy do umów rezultatu - jej przedmiotem jest

indywidualnie oznaczony wytwór (efekt). Dla oceny, że zawarto umowę o „rezultat usługi” (wytwór) - co jest podstawową cechą odróżniającą ją od umowy zlecenia (świadczenia usług) - konieczne jest, aby działania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu - w postaci materialnej bądź niematerialnej. Niewątpliwie każda umowa o dzieło należy do kategorii umów rezultatu, jednak nie każda umowa rezultatu może być podporządkowana przepisom dotyczącym umowy o dzieło. Dzieło jest wytworem, który w momencie zawierania umowy nie istnieje, jednak jest w niej z góry przewidziany i określony w sposób wskazujący na jego indywidualne cechy. Dlatego też jednym z kryteriów umożliwiających odróżnienie umowy o dzieło od umowy o świadczenie usług jest możliwość poddania dzieła sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych. Sprawdzian taki jest zaś niemożliwy do przeprowadzenia, jeśli strony nie określiły w umowie cech i parametrów indywidualizujących dzieło. W konsekwencji, o ile przyjmujący zamówienie w umowie zlecenia (umowie o świadczenie usług) nie bierze na siebie ryzyka pomyślnego wyniku spełnianej czynności, to odpowiedzialność strony przyjmującej zamówienie w umowie o dzieło jest odpowiedzialnością za rezultat (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2000 r., II UK 386/99, OSNAPiUS 2001 nr 16, poz. 522; z dnia 9 lipca 2008 r., I PK 315/07, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 310; z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 315/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 127; z dnia 18 kwietnia 2012 r., II UK 187/11, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 115; z dnia 26 marca 2013 r., II UK 201/12, LEX nr 1341964; z dnia 28 czerwca 2016 r., II UK 288/15, LEX nr 2107096). Brak kryteriów określających pożądaną przez zamawiającego wynik (wytwór) umowy prowadzi do wniosku, że przedmiotem zainteresowania zamawiającego jest wykonanie określonych czynności, a nie ich rezultat (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2016 r., II UK 316/15, LEX nr 2113367; z dnia 12 sierpnia 2015 r., I UK 389/14, LEX nr 1816587; z dnia 28 sierpnia 2014 r., II UK 12/14, LEX nr 1521243; z dnia 8 października 2013 r., III UK 126/12, OSNP 2014 nr 9, poz. 135). Ustalenie powyższych kryteriów nie wymaga wiadomości specjalnych, co sugeruje skarżący w zagadnieniu sformułowanym w punkcie czwartym, stąd i to zagadnienie nie spełnia wymogów dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Ponadto w judykaturze utrwalony jest pogląd, że usługi nauczycieli wykonywane w sposób ciągły lub inne nauczanie noszą konstrukcyjne cechy umów (czynności) starannego działania, a nie umów rezultatu, bo nie przynoszą konkretnych, mierzalnych lub pewnych indywidualnych rezultatów niematerialnych, także wtedy gdy były prowadzone według indywidualnych programów nauczyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r., II UK 187/11, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 115 czy z dnia 13 czerwca 2012 r., II UK 308/11, LEX nr 1235841). W tę jednolitą linię wykładni wpisuje się wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., II UK 103/13 (OSNP 2014 nr 9, poz. 134), stwierdzający, że nie stanowi umowy o dzieło tak nazwane zobowiązanie do przeprowadzenia cyklu wykładów z określonej dziedziny wiedzy, których przedmiot pozostawiono do opracowania wykładowcy (por. też wyrok z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 402/12, LEX nr 1379926). Również wyrok z dnia 8 listopada 2013 r., II UK 157/13 (OSNP 2015 nr 1, poz.15), potwierdza interpretację, że nie stanowi umowy o dzieło umowa o przeprowadzenie cyklu zajęć obejmujących wygłoszenie wykładów z zakresu matematyki i języka obcego, które nie charakteryzują się cechami indywidualizującymi takie „dzieło”, ponieważ z takich umów nie wynika obiektywnie możliwy do osiągnięcia pewny rezultat. W wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 115/16 (LEX nr 1396411), stwierdzono, że nie stanowi umowy o dzieło umowa o przeprowadzenie cyklu wykładów (zajęć dydaktycznych).

Należy jednak zauważyć, że stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2014 r., II UK 548/13 (OSP 2015 nr 5, poz. 50), możliwa jest umowa o dzieło, nieobjęta obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, której przedmiotem jest wygłoszenie wykładu, pod warunkiem jednak, że wykładowi można przypisać cechy utworu. Te warunki spełnia tylko wykład naukowy (cykl wykładów) o charakterze niestandardowym, niepowtarzalnym, wypełniający kryteria twórczego i indywidualnego dzieła naukowego. Ochronie prawa autorskiego nie podlegają działania o charakterze odtwórczym, polegające na wykonywaniu czynności wymagających określonej wiedzy i zdolności do jej przekazania (por. art. 1 ust. 21 ustawy o prawie autorskim), zatem konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że wykonawcy przysługują prawa autorskie, którymi zadysponował na jego rzecz. Tymczasem skarżący w żaden sposób w toku procesu nie wykazał, jakie wartości

zostały objęte ochroną przeniesieniem praw autorskich, a cykl wykładów przeprowadzony przez zainteresowaną na podstawie umów zawartych ze skarżącym nie spełnia powyższego warunku. Według poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, zainteresowana w ramach spornych umów wykonywała powtarzalne czynności, przygotowywała i prezentowała materiał uczestnikom wykładów, a więc świadczyła usługi, do których miały zastosowanie odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), z konsekwencjami w sferze podlegania z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Natomiast zagadnienia zawarte w punktach drugim i trzecim nie odnoszą się żadnych konkretnych przepisów prawa, co również je dyskwalifikuje jako skuteczną podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 k.p.c.